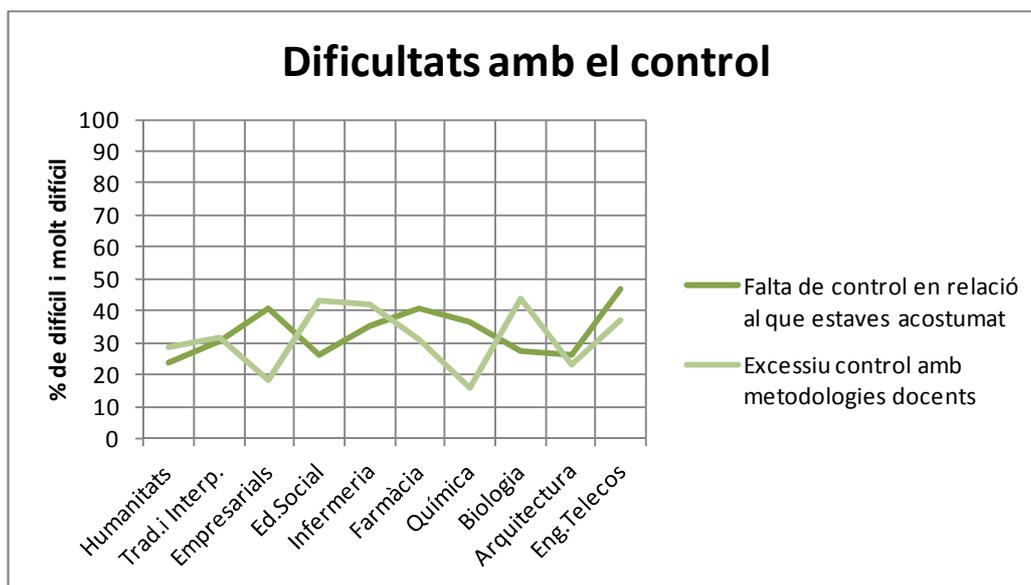

ANNEX 1. Perfil dels estudiants i valoració d'alguns aspectes de la universitat

4. Experiència a la Universitat

4.1. Dificultats

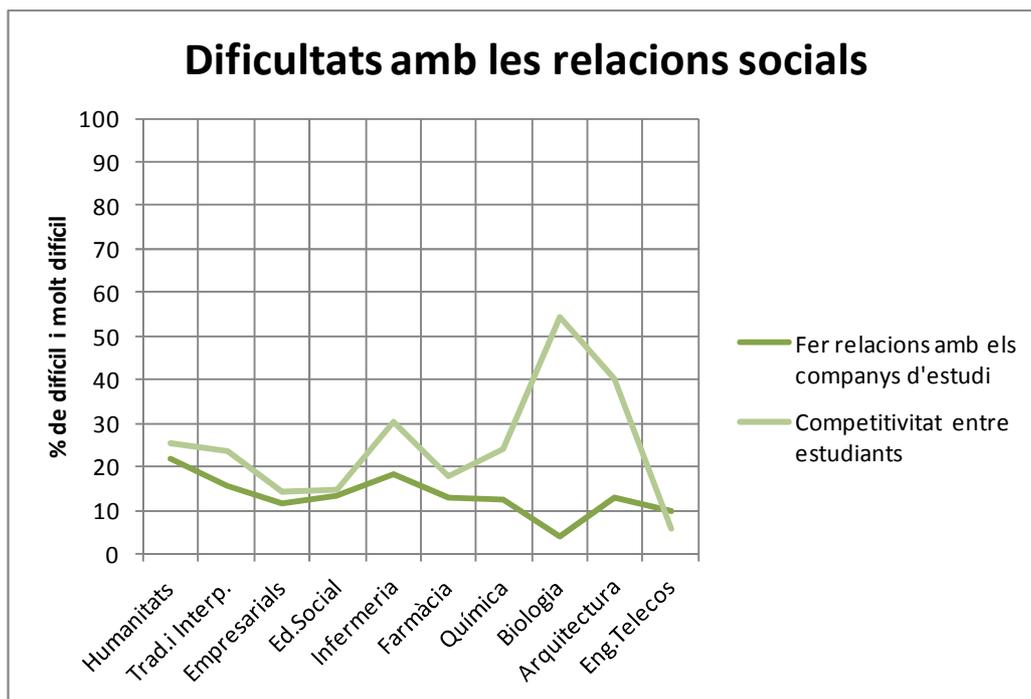
Els estudiants eren preguntats sobre tota una sèrie de dificultats que podien trobar-se en la seva experiència universitària. S'ofereixen aquí els percentatges de persones que responen amb 1 o 2 en una escala que va de 1 = molt difícil a 5 = molt fàcil a diverses qüestions.

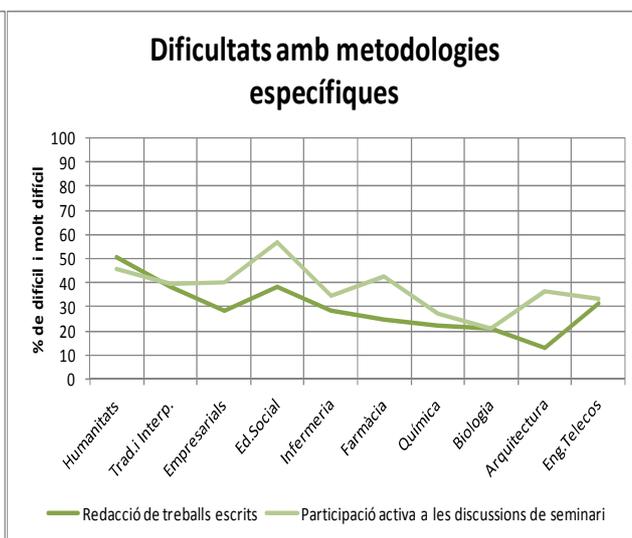
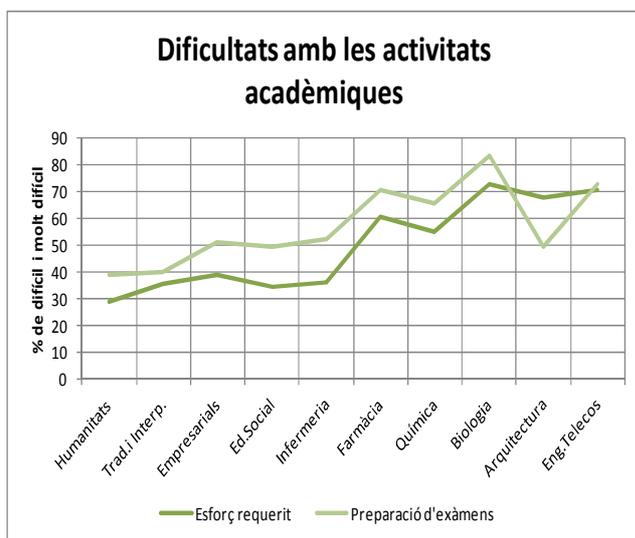
En general, les dades ens indiquen que són relativament pocs (sempre per sota de la meitat) els estudiants que experimenten alguna mena de problema amb les qüestions de control.

Dins d'aquesta poca incidència, en l'apreciació sobre si les dificultats es deriven d'experimentar massa o massa poc control, es podria preveure una relació inversa per a cadascuna de les titulacions; no sempre, però, és d'aquesta manera. En els pocs casos que resulten percentatges alts en totes dues dificultats (com Telecomunicacions, Infermeria, i potser també Farmàcia) es pot pensar que les avaluacions i requeriments continuats són exigències difícils que no es veuen compensades per un seguiment tutorial de caràcter més expressiu (tipus el de secundària), que faci que l'estudiant se senti més acompanyat.

En el següent gràfic, es tracten les dificultats sobre les relacions socials i el clima que sorgeix entre companys. És fàcilment observable que l'establiment de relacions no entranya gaire problemes enlloc. També resulta interessant constatar que aquest ambient no sembla que s'espantlli com a conseqüència d'una major competitivitat en certs contextos, com ara els d'Arquitectura o Biologia.

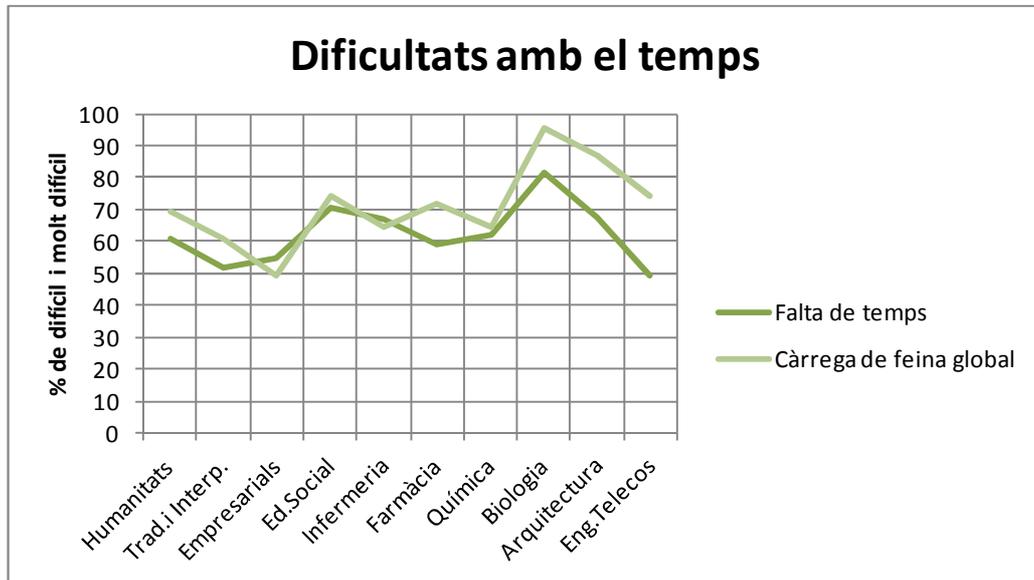

Les dificultats més pròpiament acadèmiques ja sí que representen un escull per a un volum considerable d'estudiants. Les carreres que tradicionalment tenen fama de ser més "dures" degut a l'exigència que plantegen, les quals s'ordenen a la dreta del gràfic en les àrees de salut, ciències i enginyeria, són les que més estudiants valoren com a difícils acadèmicament. En canvi, se situa en la franja més central la dificultat de treballar seguint unes metodologies específiques, trobant puntes en aquelles titulacions on respondre-hi bé forma part inherent i important de com els estudiants són avaluats, per exemple la participació en seminaris a Educació social, o mitjançant textos escrits a Humanitats.

Per últim, les dificultats relacionades amb el ritme de dedicació poden reflectir tant l'efecte de la compaginació d'estudis i treball com les àmplies exigències de la mateixa carrera. Totes les titulacions tenen almenys la meitat dels seus estudiants que acusen aquest tipus de

problemàtica; i en algunes, les dades ens indiquen que aquest problema és viscut intensament, de forma generalitzada.

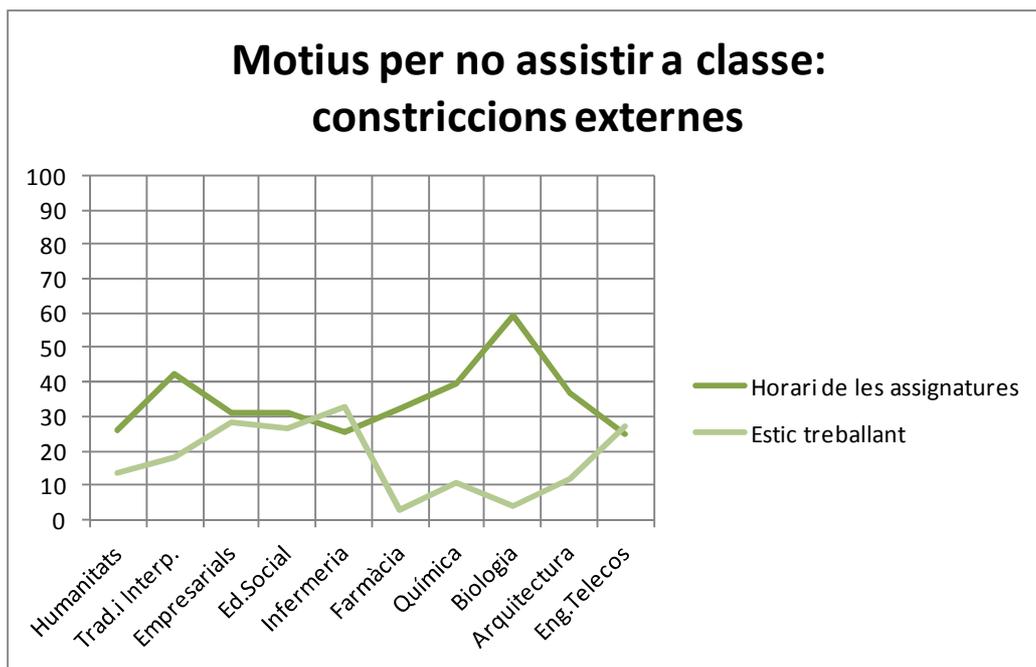
4.2. Assistència a classe

L'experiència de participació que els estudiants desenvolupen a la universitat comença per l'activitat acadèmica per excel·lència, l'assistència a classe. Caldrà tenir en compte, quan es llegeixin les següents dades, que l'enquesta és feta a estudiants de meitat de carrera.

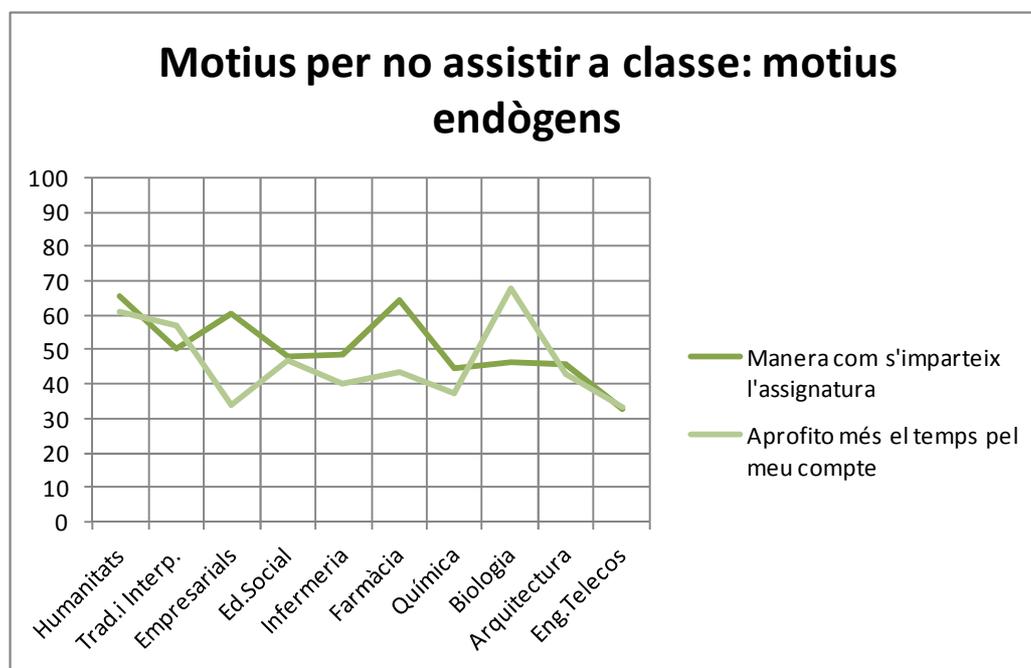

L'assistència continuada a classe és bastant generalitzada a totes les titulacions entre aquests estudiants enquestats, tot i que una diferència de més del 20% d'estudiants separa la titulació amb menor de la que té una major assistència continuada.

Els motius d'absència adduïts per part dels mateixos estudiants, ja sigui com a primera causa o com a segona, són els següents:

El fet que ambdues línies no segueixin una tendència paral·lela més que en tres titulacions, fa pensar que no hi ha una relació entre el problema que comporta l'horari de l'assignatura i l'horari de treball; la problemàtica, per tant, sembla més aviat de caràcter endogen (per exemple assignatures a primera i última hora del dia simultàniament, solapaments, etc.). D'altra banda, és clar que la dificultat per la compaginació amb el treball s'accentua en les titulacions on aquest fenomen es dóna de manera més freqüent.

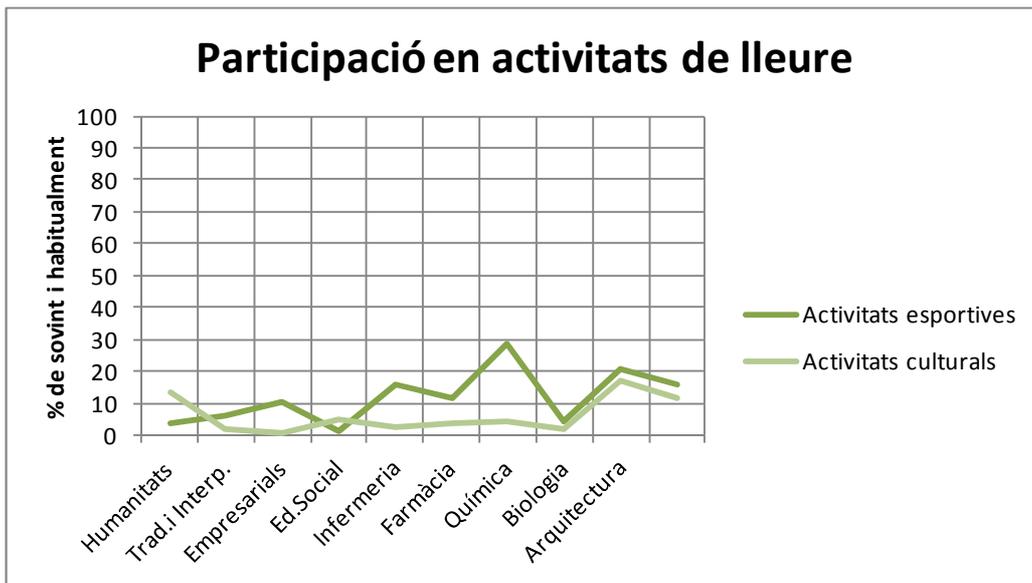

Les raons metodològiques semblen afectar a un volum més gran de gent que les de constriccions horàries i pel treball. Val la pena tenir en compte que els estudiants que responen a aquestes raons són molts més que els que falten a classe. Això indica que, en el cas de les

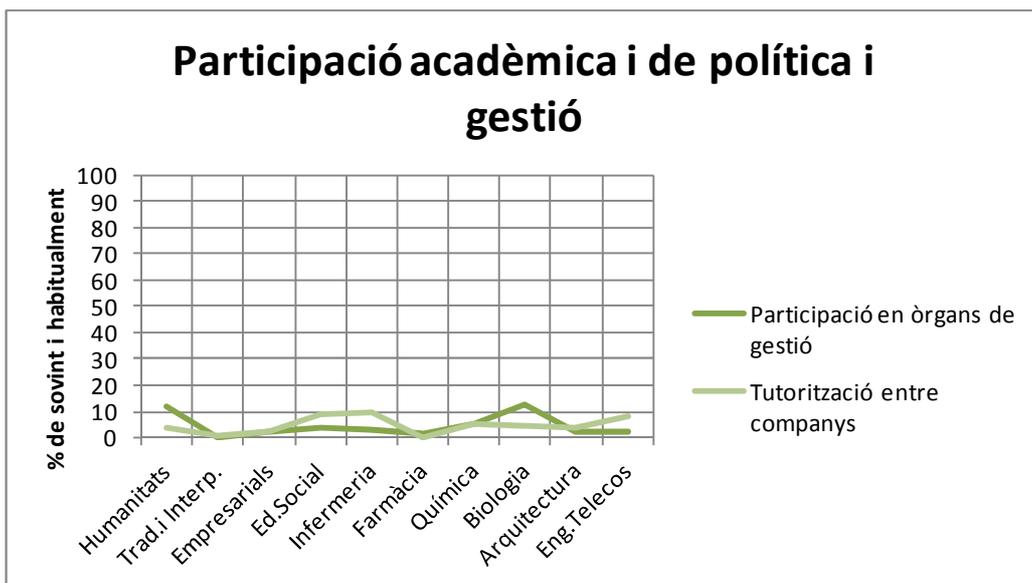
poques faltes que fan, es podrien atribuir a aquestes causes de caire més de contingut i metodològic. També és interessant assenyalar que “aprofitar més el temps fora” és una raó que s’esgrimeix majoritàriament com a segona raó, és a dir, de recolzament d’un altre motiu (com els d’horari de les assignatures, horari de treball, o manera com s’imparteix) que actua com a principal raó.

4.3. Participació

A continuació es mostren els percentatges d’estudiants que participen sovint o habitualment en diversos tipus d’activitats a la universitat.

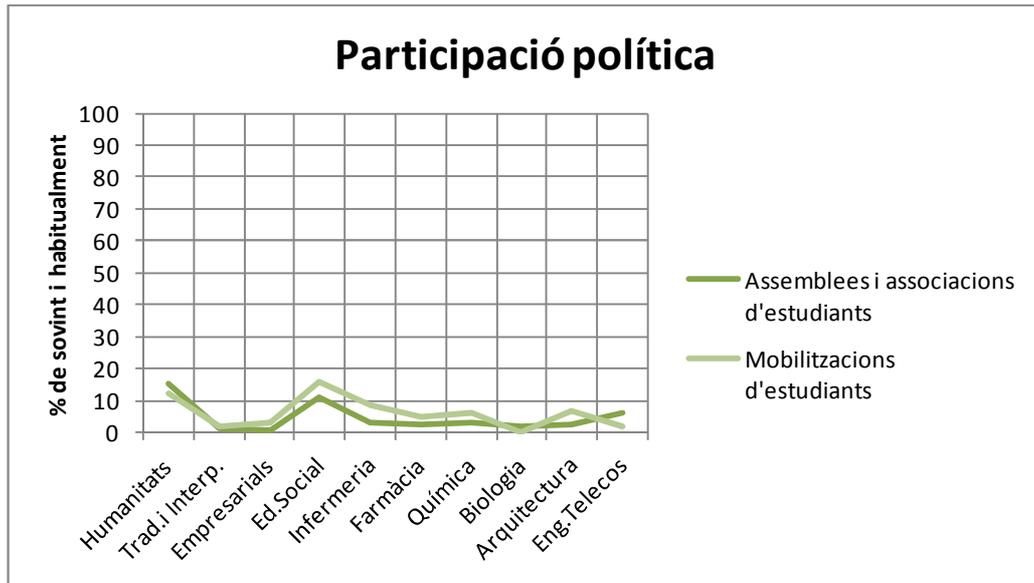

La participació en les activitats de lleure no és gaire majoritària. Les de tipus esportiu semblen arrossegar una mica més d’estudiants, excepte en el cas d’Humanitats, on es pot pensar que la mateixa idiosincràsia dels estudis i les persones que els cursen, pot fer que els interessis de seguir-les de caire cultural.

La participació observada en les tasques de gestió universitàries i en les activitats acadèmiques de tutoria entre iguals és molt minsa. Recordem que les enquestes són fetes a estudiants de meitat de carrera, que ja han tingut temps d'implicar-se en aquest tipus d'activitats.

En canvi, s'observa en el gràfic següent que el tipus de participació més assembleària i de mobilitzacions, tot i que petita, és una mica més majoritària que la participació acadèmica i política prevista per la mateixa institució universitària. Aquesta generació d'estudiants ha viscut l'etapa polèmica de posada en funcionament del pla Bolonya i, pel que sembla, alguns ho han viscut de manera més directa.

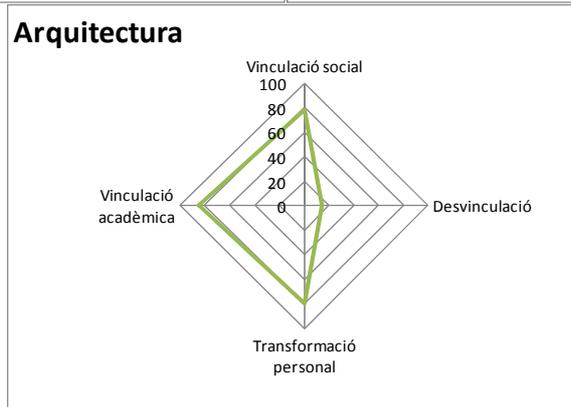
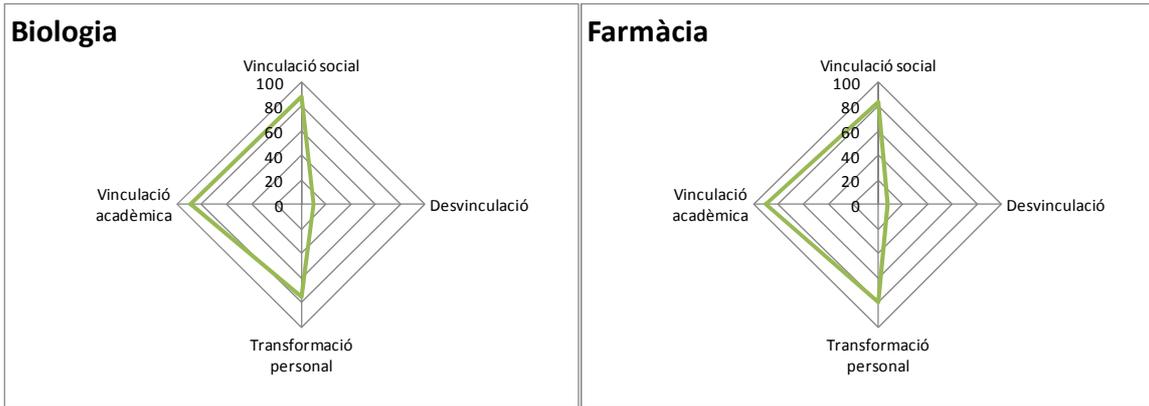
4.4. Experiències de vinculació a la universitat

Aquest apartat intenta reflectir la difusió del sentiment de vinculació amb diferents aspectes que l'estudiantat experimenta a la universitat. En la taula següent es poden llegir les preguntes del qüestionari amb els corresponents indicadors a què fan referència.

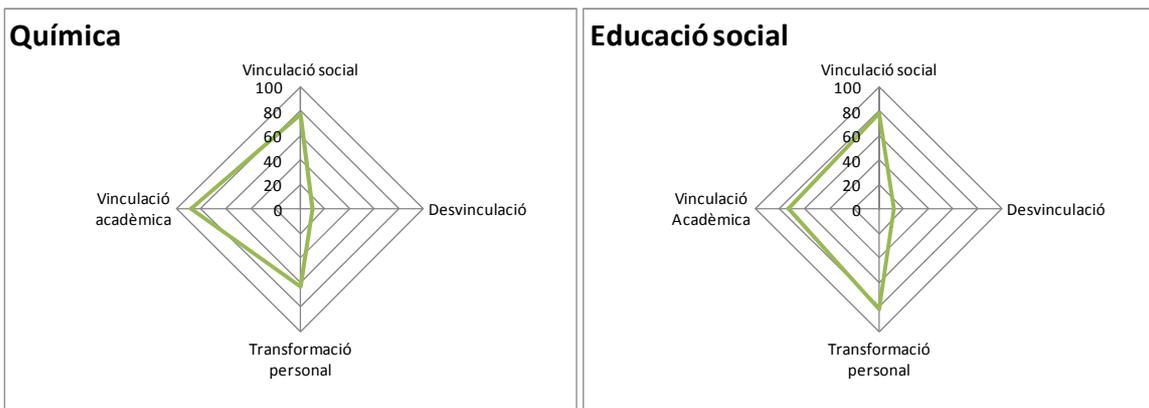
Indicadors de diferents tipus de vinculació

Grau de vinculació social amb els companys universitaris.	"em costa imaginar perdre el contacte amb alguns dels amics que he fet aquí".
Grau d'implicació amb els temes i interès pels aprenentatges adquirits, la vinculació acadèmica.	"estic molt compromès amb els temes que he estudiat i m'agradaria seguir en contacte amb el que he après".
Grau de sentiment de maduració personal, transformació personal.	"durant el meu temps a la universitat ha canviat la meua manera de veure el món".
Mesura de dissociació o desvinculació general.	"tinc la sensació que no encaixo molt a la universitat".

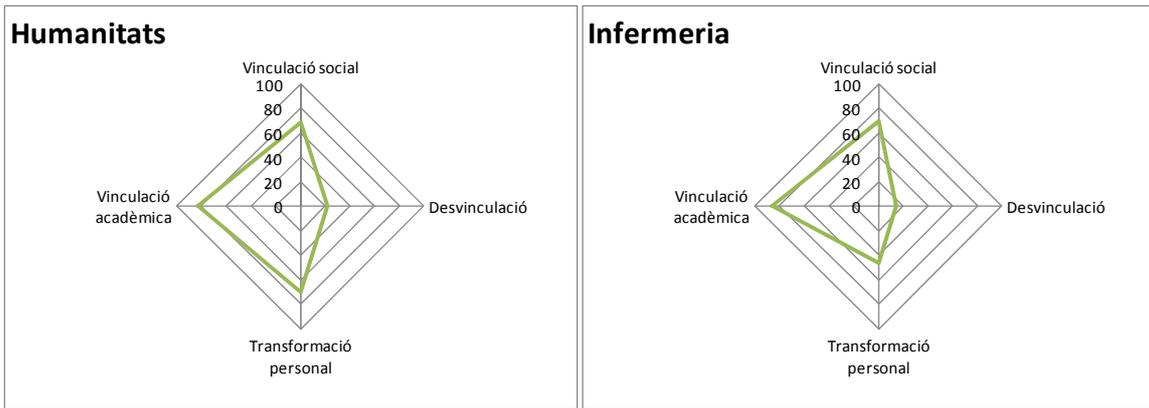
En aquesta ocasió s'ofereixen les dades dels quatre ítems per a cada titulació mostrant un perfil propi, que s'ha agrupat per proximitat.

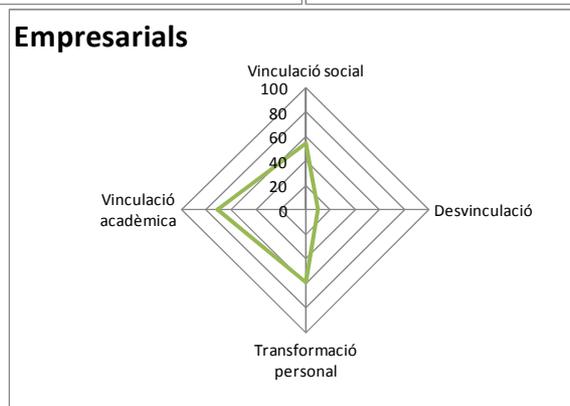
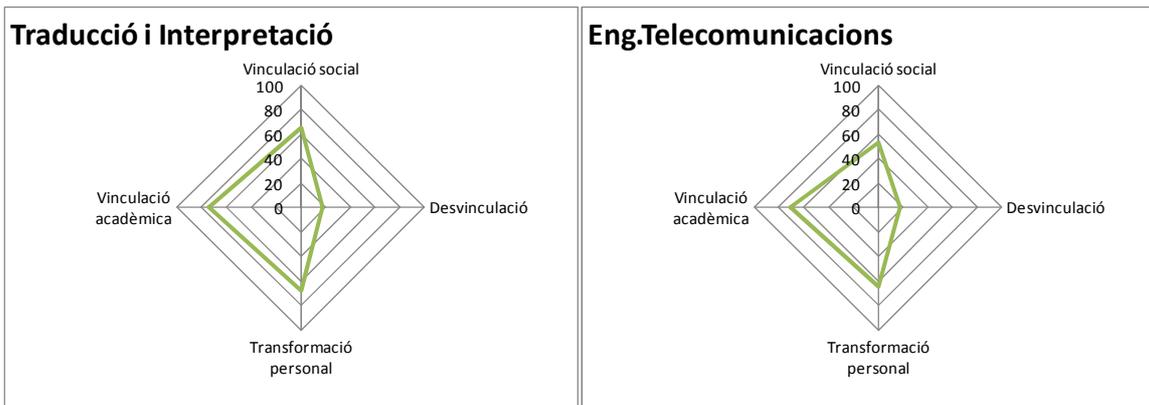
Així, les tres titulacions aquí graficades són les que mostren uns percentatges superiors d'acord i molt d'acord amb les afirmacions de vinculació social, temàtica i també de transformació personal; donen per tant, com a resultat, un perfil de múltiple vinculació amb els estudis i companys, en definitiva, amb la seva experiència universitària.

L'alta vinculació social d'aquestes dues titulacions s'acompanya d'una majoria que observa una intensa vinculació temàtica amb els estudis en el cas de Química, i un fort grau de transformació personal en el cas d'Educació social.

Aquest parell de titulacions coincideixen en l'alt percentatge que se sent vinculat temàticament als estudis realitzats. La diferència més notable és que en el cas d'Humanitats això sembla comportar un major grau de transformació personal que no pas en el cas d'Infermeria.

Per últim, ens trobem amb tres titulacions que, tot i que no presenten altes proporcions de persones en situació de distanciament, ni tampoc se situen en cap cas per sota de la meitat de persones amb algun tipus de vinculació, sí que, en termes relatius, no són tan unànimes en la seva apreciació sobre la transformació personal, ni la vinculació social o acadèmica.